

gende Skala er jo dog saa rimelig og retfærdig, som tænkes kan, og den er gennemført rundt omkring i Evropa, saa godt som i alle Lande, hvor man har Formue- og Indkomstskat. Ogsaa med Hensyn til den tvungne Selvangivelse er det baade her og andetsteds erkendt, at den er det bedste Middel til at faa Indtægten frem. I den Henseende har man paa andre Steder gjort ret slaaende Erfaringer, hvorimod de Erfaringer man her til Lands har om Virkningen af den frivillige Selvangivelse navnlig fra de tidligere Indkomstskattelove, vise, at det kun er en ganske lille Brøkdæl, der gør Selvangivelse. Om den tvungne Selvangivelse ved man derimod, at den i meget væsentlig Grad, endogsaa i forbavsende Grad, bidrager til at skaffe Indtægten og Formuen frem, altsaa til at bringe et godt Resultat ud af den paagældende Skat. Ja, jeg skal nu følge det Eksempel, der er givet, dels af den højtærede Finansminister, dels af den ærede foregaaende Taler, og undlade at komme ind paa lange Betragtninger, saaledes som vi have gjort de foregaaende Aar. Jeg skal kun slutte med at gentage Ønsket om, at dette Lovforslag og den hele Skattereform maa blive velvilligt behandlet her i dette høje Ting, og at det endelig i Aar maa lykkes os at naa til et Resultat.

H. N. Hansen: Med Hensyn til den Kreds af Lovforslag, som vi her behandle, har det Mindretal, hvortil jeg hører, i de forløbne Samlinger sat sig den Opgave at gøre sit til at faa en Skattereform gennemført, og den samme Bestræbelse vil ogsaa i nærværende Samling blive fortsat fra vor Side. Arbejdet derpaa maa væsentligst ske i det Udvalg, hvortil Sagen vil blive henvist. I Anledning af de Ytringer, der nylig faldt fra et æret Medlem (Madsen-Mygdal), skal jeg kun udtale det Haab, at der fra hans Side vil blive vist en behørig Imødekommen lige over for Ønsker fra andres Side, og navnlig vil jeg haabe, at man fra den Side, jeg her sigter til, maa komme bort fra det Standpunkt, man hidtil har stillet sig paa, nemlig at forlange, at Forslagene i det Udvalg, der nedsættes her i Tinget, skulle bevares i den Form, hvori de ere komne fra det andet Ting, saa at deres endelige Skæbne henvises til Fællesudvalget. Jeg stiller denne Opfordring, fordi jeg fra den ærede sidste Talers Side hørte, at man i Udvalget her i Tinget vilde gøre sit for at komme hinanden i Møde. Derved vil Sagen opnaa en væsentlig Fremgang. Det vil være bedre end at

lade Tvistepunkterne blive staaende mellem Tingene og saa henwise Afgørelsen til Fællesudvalget.

Jeg skal nu ikke komme dybere ind paa Lovforslaget. Jeg skal kun nævne et enkelt Punkt, hvorpaa Hovedvægten for mig ligger, idet jeg knytter mine Bemærkninger til de Tal, som baade fra den højtærede Finansministers Side og den ærede første Talers Side ere fremdragne. Naar det siges os, at vi nu her i Landet skulle gaa til en Skattereform, som vil medføre en personlig Skattebyrde paa over 8 Mill. Kr., og samtidig nedsætte vore faste Skatter fra 10,600,000 til 3,145,000 Kr., og dette har jo Regeringen indført i sit Forslag ved kun at sætte Ejendomsskylden til 0,75 promille, saa tror jeg ikke, at det kan være den endelige Stilling i denne Sag fra Regeringens Side. Jeg tror ikke en Gang, at Regeringen burde have indtaget denne Stilling nu, thi dette at sætte vore faste Ejendomsskatter saa dybt ned, kan neppe findes forsvarligt. Jeg bygger dette paa, at det i og for sig er en urimelig stor Lettelse, man derved indrømmer de nuværende Besiddere af faste Ejendomme, og at det for Staten er ganske urigtigt i den Grad at give Afkald paa det gode Skatteobjekt, som den har i de faste Ejendomme. — Jeg maa her indskyde den Bemærkning, at et Medlem, der hører til samme Mindretal som jeg, ikke er ganske enig heri, medens de andre Medlemmer dele min Betragtning. — Jeg bygger endelig paa, at vi maa befrygte, at man, naar den Tid kommer, hvor Staten trænger til flere Skatter, vil søge at lægge Byrden paa de personlige Skatteydere og ikke paa de faste Ejendomme. Den Skattebyrde, der nu bliver lagt paa de sidstnævnte, vil blive ganske anderledes faststaaende gennem Tiderne end de personlige Skatter, og det vil derfor være ganske urigtigt paa dette alvorlige Tidspunkt at gaa ned til en saa lav Skattebyrde for de faste Ejendommers Vedkommende, som Regeringen her foreslaar. Ved Siden deraf ønsker jeg fremdeles at gøre gældende, at heller ikke det at gaa saa højt op med de personlige Skatter, som Regeringen foreslaar, er rigtigt. Det Mindretal, hvortil jeg hører, hævdede i Fjor i Udvalget den Anskuelse, at dette burde undgaaes, enten ved at man ikke satte Formue- og Indkomstskatten saa højt, som man her har gjort, eller maaske rettere ved, at Formueskatten ikke optoges som saadan. Om den da skulde afløses af en anden Skat, eller Forandringen skulde ske paa anden Maade, skal jeg ikke komme